

adskillige gange, så der er ingen grund til at sige, at det her er enestående, andet end at vi jo godt vidste, at der var diskussion, da vi vedtog loven. Det, vi gjorde forkert, var at kaste alle betænkeligheder over bord og ikke lade forsigtighedsprincippet råde. Det er det, vi kan lære af denne sag.

Højesteret er trådt i karakter som forfatningsens vogter. Det er der grund til at hilse med tilfredshed. Folketinget må fremover være mere forsigtige, det bør ministrene også. Jeg kan i hvert fald for min part sige, at fremover vil der blive udvist mindre partidisciplin fra min side.

Det Radikale Venstre støtter naturligvis det foreliggende lovforslag.

Søren Kolstrup (EL):

Tvindloven, Tvindsærloven blev til i en em af beskyldninger, som der ikke var dokumentation for. Alligevel valgte man en særlov, som indebar, at borgernes ret til domstolsprøvelse blev sat ud af kraft. Man valgte en særlovgivning, som indebar, at Folketinget påtog sig rollen som den dømmende magt og frarøvede en gruppe borgere deres retssikkerhedsgaranti.

Alternativet, nemlig at standse tilskuddene og så derefter at lade de berørte instanser, institutioner, personer eventuelt gå til Ombudsmanden eller domstolene, afviste man. Det var interessant, hvad det var for en begrundelse. Man sagde nemlig, at det ville være for omkostningskrævende, det ville tage for lang tid, retssager giver ballade. Altså, med andre ord sagde man i virkeligheden: Ud med retsprincipper og ind med en form for effektivitet, sådan som man selv opfattede effektivitet.

Så sent som den 21. april 1998 var der ikke tilbøjelighed til at ophæve Tvindsærloven. Der lød det f.eks. fra Venstres side:

»Selv Enhedslisten må efter nogle år her i Folketinget erkende, at der er en virkelighed, også en politisk virkelighed. Midlet var ikke smukt, men det var nødvendigt.«

Her udtalte man meget klart fra Venstres side, eller i hvert fald fra Venstres ordførers side, at en særlov altid kan retfærdiggøres, hvis man har en såkaldt politisk nødvendighed.

Det var en meget hård og brutal melding, Venstre kom med. Jeg ved ikke helt, om Venstre var klar over, hvad de selv sagde, men jeg synes, at jeg må tage den her afgørelse, vi nu står over for, og den her lov som udtryk for, at vi stadig væk lever i et retssamfund, og det er retssamfundet, der vinder over den såkaldte ef-

ektivitet, der vinder over den såkaldte politiske nødvendighed, som blev kaldt virkeligheden.

Derfor er vi selvfølgelig tilhængere af det her lovforslag, men vi er især interesseret i at fortsætte diskussionen med henblik på at forebygge, at vi ikke skulle få særlove i fremtiden, og hvad vi kan gøre for at fastholde princippet om nej tak til særlove.

Tom Behnke (FP):

Se, det hele startede jo egentlig med, at det viste sig, at der var nogle ganske alvorlige problemer i forhold til Tvind og i forhold til de tilskud, der blev udbetalt til Tvind.

Ministeren var jo i samråd efter samråd, og ministeren fik af et meget stort flertal i Folketinget den ene opfordring efter den anden om at gribe ind og fjerne tilskuddene til Tvind.

Ministeren kunne ikke; ministeren ville ikke; ministeren turde ikke. Jeg ved ikke, hvad ord der skal bruges, men ministeren gjorde i hvert fald ikke noget. Ministeren mente, at det var nødvendigt, at der blev fremsat et forslag i Folketinget, hvis det skulle være muligt at fjerne tilskuddene til Tvindskolerne.

Det forslag, som regeringen så fremlagde, var ganske rigtigt et problematisk forslag, problematisk i forhold til grundloven. Vi blev advaret om det, men vi fik jo et notat fra ministeriet, fra regeringen, der viste, at det nu nok skulle gå. Og derfor var det jo således, at det var regeringens ansvar; det var regeringens forslag; det var regeringen, der fremsatte det.

Jeg er valgt som politiker i det her parlament. Som medlem af Folketinget er jeg politiker og ikke jurist og skal ikke sidde og lave juridiske overvejelser om forslag, men træffe politiske beslutninger. Og de politiske beslutninger, vi har truffet i Fremskridtspartiet, og den politiske holdning, vi har i Fremskridtspartiet, er ganske entydigt, at vi stemmer for ethvert forslag, der bliver fremsat her i Folketinget, om at stoppe tilskuddene til Tvind. Det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om. Tvind er ikke andet end plat og svindel, én stor pengemaskine, hvor man skovler pengene sammen til andre formål, end det tilskuddene er udbetalt til, og det skal der selvfølgelig gribes ind over for.

Men Højesteret har nu talt. Højesteret har givet regeringen én over nakken og sagt, at det forslag, som er vedtaget i Folketinget, på visse punkter strider mod grundloven.

Det må vi tage til efterretning, bøje nakken og sige: Det var ærgerligt; så må vi prøve igen. Og